

РЕШЕНИЕ

№ 19507

гр. София, 10.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **7359** по описа за **2024** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Г. Ц. Г. от [населено място] срещу решение № 2605/01.06.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 11120/2023 г. на СРС, НО, 105 състав, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-018445/08.09.2021 г., по т. 1, издадено от началник сектор при ОПШ при СДВР, с което на касатора, на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е наложена глоба в размер на 200,00 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 3 ЗДвП.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт. Наведените касационни основания са за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и материалния закон. Поддържа се, че в производството пред СРС не е доказано по несъмнен начин извършването на административното нарушение. Твърди се, че не са снети обяснения от другия участник в ПТП и не са документирани факти от съществено значение за реализиране на административнонаказателната отговорност на двамата водачи, а именно в кое платно и с каква скорост се е движил другият участник в ПТП, бил ли е с включени светлинни сигнализации и пр., поради което не може да се изведе категоричен извод

за виновно поведение от страна на касатора при осъществяване на предприетата маневра. В тази връзка счита за недоказана съставомерността на деянието, квалифицирано като нарушение по чл. 38, ал. 3 ЗДвП, както от обективна, така и от субективна страна. Моли за отмяна на решението на СРС в обжалваната част.

В съдебно заседание касаторът, чрез адв. Н., поддържа жалбата и моли за нейното уважаване.

Ответникът – началник сектор ОПП – СДВР, не се представлява в съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., която дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.08.2021 г., около 10:50 часа, в [населено място], на [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], Г. Г. е управлявал пътнически автобус, марка „И.“, модел „70 Ц 15“, с рег. [рег.номер на МПС]. В пътния участък се извършвали ремонтни дейности, като временно били премахнати металните съоръжения, обособяващи разделителната ивица между двете насрещни платна за движение. На около 200 м. след пътния възел с [улица], Г. предприел маневра по завиване в обратна посока, като от средната пътна лента, в която се движел, започнал да осъществява отклонение от праволинейното си движение, без да съобрази разположението на попътно движещия се от лявата му страна лек автомобил марка „М.“, модел „С 180“, рег. № 35-TDT-7, в резултат на което станал причина за настъпването на ПТП с негово участие, при което лекият автомобил осъществил физически контакт с лявата средна част на автобуса, от което последвали имуществени щети за двете превозни средства. Водачът на автобуса не представил контролен талон към СУМПС.

На място бил съставен протокол за ПТП № 1776066, 8430/24.08.2024 г., в който е описано констатираното от служители на ОПП, СДВР служители.

За констатираното нарушение, квалифицирано като такова по чл. 38, ал. 3 ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, бил съставен АУАН, серия ГА, № 485486/24.08.2021 г. АУАН е съставен в присъствието на нарушителя, предявен и връчен му лично на датата на съставянето му. АУАН е подписан без възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не е подадено възражение.

На основание съставения АУАН, началник сектор ОПП – СДВР издал НП № 21-4332-018445/08.09.2021 г., с което на касатора, на основание чл. 179, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 ЗДвП е наложена глоба в размер на 200,00 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 3 ЗДвП, а на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП е наложена глоба в размер на 10,00 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

НП е връчено на Г. на 03.10.2022 г.

По делото е представена справка картон на водача, от която е видно, че касатора има наложени множество наказания за нарушения на ЗДвП.

По делото е представена заповед № 81213-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи, с която са определени длъжностните лица от МВР, които могат да съставят АУАН по ЗДвП, като в т. 1.2 са посочени полицейските органи от ОПП –

СДВР. Видно от т. 2.6 от посочената по-горе заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи, на началниците на сектори в ОПП при СДВР са делегирани правомощия да издават НП по ЗДвП, като по силата на приложената по делото заповед № 8121К-13318/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи административнонаказващият орган заема длъжността началник сектор към ОПП – СДВР.

Представена е и заповед № 513з-4445/29.06.2017 г. на директора на СДВР, видно от която актосъставителят заема длъжността „младши автоконтрольор“ при ОПП – СДВР.

Пред СРС са събрани и гласни доказателства, като са разпитани свидетели.

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, по жалба на Г., СРС е постановил решение № 1429/27.03.2023 г., по н.а.х.д. № 13133/2022 г., НО, 8 състав, с което е потвърдил оспореното НП. СРС е приел, че НП е издадено от компетентен орган, без да са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, както и че санкционираното лице е осъществило вменените му административни нарушения.

Решението на СРС е оспорено пред АССГ, който с решение № 4949/20.07.2023 г., постановено по к.н.а.х.д. № 4450/2023 г., XXVII касационен състав, е отменил решението на СРС и е върнал делото за ново разглеждане със задължителни указания по прилагането на закона и мотивирането на съдебния акт. приел, че районният съд не е отговорил на отправените пред него възражения, както и не обосновал необходимостта или не от събиране на допълнителни доказателства.

При новото разглеждане на делото, СРС, 105 състав, е постановил оспореното пред настоящия състав решение № 2605/01.06.2024 г. по н.а.х.д. № 11120/2023 г., с което е потвърдил НП № 21-4332-018445/08.09.2021 г., издадено от началник сектор при ОПП – СДВР, в частта му по т. 1, с която на основание чл. 179, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 ЗДвП на Г. Г. е наложена глоба в размер на 200,00 лв. за нарушение по чл. 38, ал. 3 ЗДвП и е отменил наказателното постановление в частта му по т. 2, с която на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП на Г. Г. е наложена глоба в размер на 10,00 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. За да потвърди НП в частта му по т. 1, СРС е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказаното лице е нарушило разпоредбата на чл. 38, ал. 3 ЗДвП. За да отмени НП в частта му по т. 2, СРС е констатирал допуснати съществени процесуални нарушения в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на санкционираното лице поради нарушение на разпоредбите на чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН, както и поради несъставомерност на нарушението при прилагане на принципа за по-благоприятния закон.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

При така установените факти, настоящият състав на АССГ достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение № 2605/01.06.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 11120/2023 г. на СРС, НО, 105 състав, в частта по т. 1, с която е потвърдено НП № 21-4332-018445/08.09.2021 г., издадено от началник сектор при ОПП при СДВР, с което на касатора, на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 ЗДвП, е

наложена глоба в размер на 200,00 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 3 ЗДвП.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна, а решението в обжалваната част – правилно.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка, решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Г. Ц. Г. допустима жалба.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият състав счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, като в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективно публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Настоящият касационен състав не установи наличието на допуснати от СРС съществени процесуални нарушения в процеса на събиране на необходимия за изясняване на обективната истина доказателствен материал и оценката на неговата доказателствена стойност и сила, които да са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, а последното от своя страна – до неправилно приложение на материалния закон. Съдът е обсъдил показанията на свидетелите, като е посочил обстоятелствата, за които ги кредитира. Поддържаната от касатора теза, че като не са били снети обяснения от другия участник в ПТП е опорочена процедурата по установяване на нарушението, не може да бъде споделена. Това е така, тъй като разпоредбата на чл. 38, ал. 3 ЗДвП предвижда, че при недостатъчна широчина завиването в обратна посока може да започне и от друга част на платното за движение, но водачът на завиващото пътно превозно средство е длъжен да пропусне и попътно движещите се от лявата му страна пътни превозни средства. В тази връзка, нормата на чл. 38, ал. 3 ЗДвП не поставя нарушението в зависимост от поведението на втория участник в ПТП, а предопределя предимство на движещия се в лявата страна спрямо всички, които ще извършат описаната в разпоредбата маневра. Евентуалното

пък съпричиняване не е основание за отпадане на административнонаказателната отговорност по чл. 38, ал. 3 ЗДвП. Както правилно е приел районният съд, органите за контрол на пътя са положили дължимите усилия за установяване на причините за настъпване на ПТП, в т.ч. като са снели фактически данни от касатора посредством представената от него декларация, чието съдържание отговаря на възприетото от служителите на ОПП и обективирано в съставената скица на ПТП, от които се установяват участниците в ПТП, механизмът на възникването му, причините за настъпването му и вредните последици от него. С оглед изложеното, неоснователно е оплакването на касатора за недоказаност на административнонаказателното обвинение. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 НПК вр. чл. 84 ЗАНН и Постановление № 10/1973 г. на Пленума на ВС на РБ, поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив – потвърждават я, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

В съответствие с материалния закон са и изводите на СРС, че установената фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна нарушението по чл. 38, ал. 3 ЗДвП. При предприемането на маневра обратен завой касаторът е следвало да осигури безопасно пропускане на движещите се в ляво платно превозни средства, като е следвало да пропусне преминаването им и едва тогава да извърши маневрата. Касаторът не е изпълнил вмененото му задължение, поради което е настъпил удар между управлявания от него автобус и управляван от трето лице автомобил. От субективна страна деянието е извършено при непредпазливост във формата небрежност – жалбоподателят не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици – реализирането на ПТП, но е бил длъжен и е могъл да предвиди, че като отнеме предимството на попътното движещо се МПС би могло да бъде реализирано ПТП.

Касационната инстанция споделя и извода на СРС за неприложимост на чл. 28 ЗАНН поради липсата на факти от обективна и субективна страна, които да сочат на маловажен случай на нарушение, както и предвид забраната за установяване на маловажност на нарушенията по ЗДвП.

С оглед гореизложеното, решението на СРС, в оспорената част, не страда от пороците, визирани в касационната жалба, както и от такива, за които касационната инстанция следи служебно. Поради това, то следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора разноски не следва да се присъждат, тъй като не са претендирани от ответника.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, IX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2605/01.06.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 11120/2023 г. на СРС, НО, 105 състав, в обжалваната му част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: